

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (Eleonora Badan-Melnic)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Lidia Bulgac, Silvia Gîrbu, Grigore Dașchevici)

ÎNCHEIERE

20 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ministerul Afacerilor Interne, reprezentat de Denis Beliman, și Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului” împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea furnizării informației și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au respins apelurile declarate de Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, și Ministerul Afacerilor Interne și s-a menținut hotărârea din 09 ianuarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

constată:

La 24 noiembrie 2016, Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului” (în continuare AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”), reprezentată de avocatul Tatiana Puiu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne (în continuare MAI) cu privire la contestarea actului administrativ, constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea furnizării informației și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a menționat că, în data de 19 octombrie 2016, s-a adresat către MAI cu cerere privind furnizarea informației de interes public, și anume:

1. lista nominală a persoanelor anunțate în căutare națională și internațională în perioada anilor 2009-2016;
2. lista entităților care au prestat servicii juridice MAI în perioada anilor 2009-2016;
3. lista avocaților care au prestat servicii juridice instituției în perioada anilor 2009-2016;
4. care sunt sumele onorariilor plătite entităților juridice, dar și avocaților în perioada respectivă;

5. care informație a fost atribuită de către MAI la secret de stat în perioada anilor 2009-2016;
6. căror informații li s-au atribuit parafele de secretizare „strict secret”, „secret”, „confidențial” și „restricționat”;
7. care au fost criteriile de atribuire la aceste parafe, inclusiv modalitatea de delimitare; care informații au fost desecretizate având drept temei expirarea termenului de secretizare a informațiilor; schimbarea circumstanțelor obiective, ca urmare a căreia protecția ulterioară a anumitor informații atribuite la secret de stat devine inoportună; existența unei decizii care constată drept neîntemeiată secretizarea informațiilor în perioada anilor 2009-2016.

Totodată, reclamanta a indicat că, prin răspunsul nr. 22/2416 din 15 noiembrie 2016, care i-a fost comunicat la aceeași dată, MAI a refuzat parțial furnizarea informației solicitate prin cererea din 19 octombrie 2016.

Ministerul Afacerilor Interne și-a întemeiat refuzul prin faptul că, în temeiul articolului 5 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, nu există temei legal de a prezenta lista nominală a persoanelor date în căutare națională și internațională.

Totodată, MAI a invocat că, prin prisma Legii cu privire la secretul de stat, în mare măsură, informațiile desecretizate servesc drept probe în cauze penale gestionate de către ofițerii de urmărire penală sau procurori, fapt ce le atribuie la secretul anchetei și nu pot fi prezentate persoanelor terțe până la pronunțarea hotărârilor judecătorești.

Astfel, reclamanta a considerat răspunsul MAI ca fiind ilegal, deoarece neîntemeiat a atribuit informația de interes public la categoria celor ce conțin date cu caracter personal și secret de stat.

În această ordine de idei, reclamanta AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” a solicitat admiterea acțiunii; constatarea încălcării dreptului de acces la informație; obligarea Ministerului Afacerilor Interne să furnizeze informația solicitată prin cererea nr. 68 din 18 octombrie 2016, în particular: lista nominală a persoanelor anunțate în căutare națională și internațională în perioada anilor 2009-2016; care informație a fost atribuită de către MAI la secret de stat în perioada anilor 2009-2016; căror informații li s-au atribuit parafele de secretizare „strict secret”, „secret”, „confidențial” și „restricționat” și care au fost criteriile de atribuire la aceste parafe, inclusiv modalitatea de delimitare; care informații au fost desecretizate având drept temei expirarea termenului de secretizare a informațiilor, schimbarea circumstanțelor obiective, ca urmare a căreia protecția ulterioară a anumitor informații atribuite la secret de stat devine inoportună, existența unei decizii care constată drept neîntemeiată secretizarea în perioada anilor 2009 – 2016; și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 09 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea depusă de AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”; s-a constatat încălcarea dreptului AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” de acces la informație; s-a obligat MAI să furnizeze informația solicitată prin cererea nr. 68 din 18 octombrie 2016 în partea ce ține de întrecerea „care este lista nominală a persoanelor anunțate în căutare națională și internațională în perioada anilor 2009-2016”; s-a încasat din contul MAI în beneficiul AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” suma de 3 022,25 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată; iar în rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 103, 110-122).

Prin decizia din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău s-au respins apelurile declarate de AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, și Ministerul Afacerilor Interne și s-a menținut hotărârea din 09 ianuarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 161, 162-168).

Prima instanță și cea de apel și-au argumentat concluziile prin faptul că, lista nominală a persoanelor anunțate în căutare națională și internațională nu cade sub incidența datelor cu caracter personal și nici nu este necesar consimțământul subiectului datelor cu caracter personal la furnizarea informației date, or, această informație este de interes public. Cu atât mai mult că, însuși furnizorul a făcut publică această informație, prin plasarea ei într-un spațiu public, și anume mediul online (site-urile oficiale a inspectoratelor de poliție) care conțin informații despre persoane date în căutare, cu poza de profil al acestora, anul nașterii, adresa de la domiciliu și alte date relevante.

Succesiv, instanțele inferioare au remarcat că furnizarea informațiilor cărora li s-au atribuit parafele de secretizare, inclusiv modalitatea de delimitare, constituie informație cu accesibilitate limitată, divulgarea cărora poate aduce atingerea intereselor sau securității statului. Respectiv, în temeiul articolului 7 alin. (2) lit. a), c) și d) din Legea privind accesul la informație, această informație nu poate fi furnizată, deoarece este restricționată prin lege în vederea asigurării protecției securității naționale și ordinii publice.

La fel, în partea pretenției privind furnizarea informațiilor desecretizate sau schimbării gradului de secretizare, precum și a motivului, instanțele inferioare au remarcat că, prevederile articolului 18 alin. (1) din Legea cu privire la secretul de stat indică expres temeiurile pentru desecretizarea informațiilor.

La 28 noiembrie 2018, Ministerul Afacerilor Interne, reprezentat de Denis Beliman, a declarat recurs împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 171-174).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale cauzei și a invocat că, decizia recurată nu corespunde exigențelor unei hotărâri motivate, deoarece nu conține o argumentare clară și o justificare a motivelor care au stat la baza respingerii apelului declarat de MAI.

Totodată, recurentul a opinat că obligarea MAI de a furniza AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” lista nominală a persoanelor anunțate în căutare națională și internațională în perioada anilor 2009-2016”, este neîntemeiată. Or, la judecarea cauzei, nu s-a ținut cont de prevederile articolului 5 alin. (1) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, care prevăd că prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează cu consimțământul subiectului datelor cu caracter personal.

În această ordine de idei, recurentul MAI, reprezentat de Denis Beliman, a solicitat admiterea recursului și casarea deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 09 ianuarie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie respinsă acțiunea depusă de AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, ca fiind neîntemeiată.

La 04 decembrie 2018, AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, a declarat recurs împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 177-192).

În motivarea recursului a reiterat circumstanțele de fapt ale cauzei și a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea materială, a apreciat arbitrar probele din dosar.

În acest sens, a menționat că sursa constituțională și convențională a cerinței

liberului acces la informație, ce rezultă din prevederile și spiritul articolelor 32 și 34 din Constituție, precum și articolului 10 din Convenție, implică aplicabilitatea prioritara a acestor dispoziții în cazul în care actele normative interne sunt insuficient de clare sau contravin acestora. Astfel, limitarea accesului la informațiile oficiale constituie o derogare de la principiul liberului acces la informațiile de interes public. Prin urmare, orice limitare/restrângere a dreptului de acces la informațiile de interes public trebuie să fie expres și clar prevăzută de lege; trebuie să urmărească unul sau mai multe scopuri prevăzute în paragraful 2 al articolului 10 din Convenție; și trebuie să fie necesară într-o societate democratică.

Sub acest aspect, recurenta a opinat că, în speță, îngrădirea accesului la informația solicitată de AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” nu satisface exigențele prevăzute de Constituție și de Convenția Europeană, deoarece nu urmărește vreun scop legitim și nu este necesară într-o societate democratică.

În această ordine de idei, recurenta AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, a solicitat admiterea recursului și casarea parțială a deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 09 ianuarie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, în sensul formulat.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, cauzele Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, § 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac vs Croația (Marea Cameră), 5 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de

dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii vs Franța*, 23 octombrie 1996, § 40; *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag vs Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 1 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură stabilit în ani, luni sau zile începe să curgă în ziua imediat următoare datei calendaristice stabilite, datei comunicării actului de procedură sau producerii evenimentului ori momentului care a condiționat începutul lui.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard vs Franta*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa vs România*, 9 decembrie 2014, § 16; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov vs Ucraina*, 3 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko vs Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

La capitolul dat, completul de admisibilitate atestă că, MAI, reprezentat de Denis Beliman, a demarat calea de atac în ordine de recurs în secțiunea a II-a în interiorul termenului legal.

Deopotrivă, completul de admisibilitate opinează că și recursul AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, a fost declarat în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată acesteia, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca hotărârea judecătorească.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
  - a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
  - b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
  - c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
  - d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Respectiv, implicit motivelor inserate în cererile de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererilor de recurs depuse de MAI, reprezentat de Denis Beliman, și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, completul de admisibilitate atestă că, argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererile de apel (f.d. 130-134, 138-154). Astfel se deduce că cererile de recurs *de facto* sunt o transpunere a motivelor din cererile de apel. Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenții nu au evidențiat în cererile de recurs formulate memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererile de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursurilor declarate, deoarece MAI, reprezentat de Denis Beliman, și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursurilor, deoarece sunt lipsite de conținut și desprind simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursurilor.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanță de recurs reține că recursurile declarate de MAI, reprezentat de Denis Beliman, și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, nu s-au bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespund cerinței de a fi „efective”, fiind lipsite de șanse de succes și nu sunt capabile să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererile de recurs au fost depuse după ce MAI și AO „Juriștii pentru Drepturile Omului” au avut posibilitatea de a fi auziți de o instanță de fond și de o instanță

de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenților le-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auziți combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recursuri nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de Ministerul Afacerilor Interne, reprezentat de Denis Beliman, și Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibile.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Ministerul Afacerilor Interne, reprezentat de Denis Beliman, și Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului”, reprezentată de avocatul Vasili Ciuperca, împotriva deciziei din 27 septembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Asociația Obștească „Juriștii pentru Drepturile Omului” împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, constatarea încălcării dreptului de acces la informație, obligarea furnizării informației și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Nicolae Craiu